

въ Сливенъ и Ямболъ *Митръ Дядо Николовъ* (Узуновъ) и *Маринчо Згуревъ*. Следъ като склонили Кара Колю да нападне съ Кърджалитѣ деребея Юмеръ Драза въ Кара Евренъ, на пжтъ за с. Ичме, тѣ срѣщнали съ Инджето и *Добри войвода*. Решили щото средствата по издържката на възстанието да се набавятъ отъ нападането на *грѣцкитѣ села* и на богатия *Кара-Евренъ*, но всичко това да се държи тайна отъ Кърджалиитѣ. Най-главната спънка е било приятелството на Инджето съ Кара Феизъ. Инджето, обаче, като българинъ, рѣшилъ да се раздѣли отъ Кара Феизъ и даже когато последния обсаждалъ *Каргона* (Ямболъ) въ 1802 г., Инджето пратилъ теллали отъ с. Башатлий (К.-Агашко, до Попово) да викатъ, че той се раздѣля вече отъ Кара Феизъ: „който иска да остане съ Кара Феизъ да остане въ Башатлий, а който не, да се прибере въ с. Юсуфларъ“. Като се научилъ, че всички Кърджалии потеглили съ Инджето, отдѣто се види, че сж били повечето българи, Кара Феизъ напустналъ обсадата на Каргона и побързалъ да иде въ Юсуфларъ, за да разбере каква е работата. Среща се съ Инджето и следъ едно споразумѣние, раздялата не станала, но за това пѣкъ Инджето билъ провъзгласенъ за *войвода на всички български Кърджалии*. Съгласие за това далъ и самия Еминъ Ага. Отъ тогава нататкъ (отъ 1802 г.) Инджето се прочуль като *защитникъ на българското население*, както въ своята „държава“ (югоизточна България), тѣй и между другитѣ кърджалийски водители. Тукъ се привежда и случая съ жетваркитѣ, „на които той поржчва да му извѣстятъ за каквато и да било неволя, та да помага на българитѣ.

Минава врѣме, но Инджето не сполучва да скара Кара Феизъ съ Юмеръ Драза за да се самоизтрѣбятъ и предоставятъ свободно поле за дѣйствието само на българскитѣ войводи по югоизточна България. Веднѣжъ, *Моню Войвода* и *Кара Колю* улавятъ петима татарски султани и ги закарватъ при Инджето въ Бакаджика. Още преди да стигнатъ тамъ Инджето имъ сторилъ „хаберъ“, че тия султани трѣбвало да се освободятъ по „Шейтанъ Пейчовия“ начинъ, т. е. да се изсѣчатъ, което и станало въ с. Саранлъ Ени Кьой (К.-Агашко). Султанитѣ били роднина на Юмеръ Драза, а Инджето е мислилъ по тоя начинъ да го предизвика и се започне кроеното, още повече, че *руситѣ били на пжтъ да нагазятъ Дунава* (значи всичко това се е вършело планомерно и било малко преди есенята на 1810 г.). Най-послѣ, Инджето убива двама приятели на самия Кара Феизъ при с. Мадлешъ (Бургашко). Последния, както и очаквалъ Инд-

---

прѣдметъ на една драма, написана отъ Александръ Василевъ, учителъ въ Пloeщъ, и родомъ отъ тамъ, а по родители отъ Сливенъ, потомъкъ на тоя войвода. Василевъ е падналъ убитъ като най-младъ четникъ на Х. Димитръ (1868 г.).